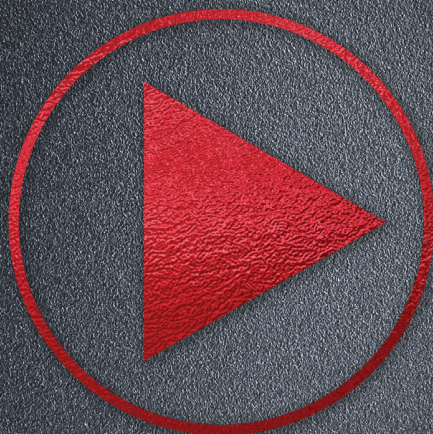

SEBASTIAN
FITZEK

PSYCHOTHRILLER

PLAYLIST

SEBASTIAN
FITZEK

PSYCHOTHRI~~L~~LER

PLAYLIST

Nakladatelství ANAG

Všechny písně v této knize zmiňované ve Felinině playlistu skutečně existují. Byly zkomponovány speciálně pro tento thriller. Umělkyně a umělci inspirováni tímto příběhem významně ovlivnili svou hudbou a svými texty děj této knihy.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakémkoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako Playlist: Psychothriller v Droemer Verlag, divizi nakladatelské skupiny Droemer Knauer GmbH & Co. KG, München, 2021

Vydání knihy bylo vyjednáno prostřednictvím AVA international GmbH, Německo (www.ava-international.de)

© Sebastian Fitzek, 2021

Design obálky © Carola Bambach podle předlohy Jörna Stollmanna – Raschke Entertainment GmbH

Motiv obálky © Jörn Stollmann – Raschke Entertainment GmbH

Překlad © Martina Nováková, 2022

© Nakladatelství ANAG, 2022

ISBN 978-80-7554-371-4

Přesně v 18 hodin 42 minut, 3 týdny, 2 dny a 9 hodin poté, co jeho dcera beze stopy zmizela cestou do školy, dvakrát zazvonil zvonek u domovních dveří a Thomas Jagow zjistil, že není mezí, za nimiž by se už lidská hrůza nedala unést. Osud nebere žádné ohledy na to, že si člověk myslí, že dospěl až na hranici snesitelného.

„Haló?“ zeptal se do prázdna osiřelé předzahrádky. Už tři roky žili v Nikolassee, v městské části, která pro ně byla příliš drahá, ovšem jen v malém bungalovu, který byl pro tříčlennou rodinu přesně akorát. Šedá stavba s rovnou střechou stála mezi velkopanskými vilami poněkud ostýchavě na kraji Rehwiese a movití kupci by ji zcela jistě srovnali se zemí, aby zde postavili nějakou luxusní novostavbu, jež by odpovídala okolní zástavbě. Zpočátku, když Thomas mohl ještě doufat, že si polepší jako ředitel Grunewaldského soukromého gymnázia, kde vyučoval zeměpis a fyziku, o tom snili i oni. Ale pak místo obsadili někým jiným a od té doby jeho příjmy stagnovaly. Spolu s platem zdravotní sestry jeho ženy Emilie jim stačily peníze právě tak na to, aby umožili splátky úvěru, a na vedlejší výdaje, pokud měli mít na začátku měsíce ještě dostatek prostředků na běžné životní potřeby. Přičemž v té době už patnáctiletá Feline představovala v rodinné bilanci největší náklady. Jen výdaje za její oblečení, boty a sportovní vybavení se rok od roku zdvojnásobovaly. Když ze dne na den spadly na nulu.

Až do jejího únosu, pomyslel si Thomas, který se stále ještě upínal k myšlence, že jednou přijde telefonát s požadavkem na výkupné. Přitom sám věděl, jak nepravděpodobné to je.

U Jagowových nebylo kde brát. Žádné dědictví, žádné úspory. To bylo patrné už zvenčí.

„Podle zahrady se pozná, jak jsou lidé skutečně bohatí,“ říkávala jeho matka, a pokud měla pravdu, pak byli Jagowovi ubozí chudáci, protože na rozdíl od svých sousedů si nemohli dovolit, aby zahradní architekti pravidelně vylepšovali jejich zahradu do podoby přírodního uměleckého díla. Zatímco naproti u Heussnerových vypadaly keře a zimostrázy, jako by je vysoustružila 3D tiskárna, u nich se spadané listí povalovalo po trávníku a chodníku až k domovním dveřím, které Thomas právě otevřel.

Hromádka lipového listí se nakupila dokonce až u rohožky před bungalovem, takže Thomas by cihlu málem přehlédl. Teprve až když vykročil do jemného mrholení, jež dokreslovalo typické říjnové berlínské počasí sebevrahů, trefil nohou červenou překážku velikosti knihy.

Cizí předmět ho udivil. Sehnul se k němu a všiml si přilepeného lístku. Izolepa nedržela na pórovité struktuře cihly pevně. S příštím poryvem větru by se papír pravděpodobně uvolnil a uletěl, a pak by si nikdy přečetl tu informaci. Psanou rukou, podle písma mladou dívkou:

Jsem zase zpátky, tati.

Thomas vkleče u kamene strnul. Prsty se mu chvěly, tělo zaplavil nával horka, jako by nevyšel ven z domu, ale postavil se před elektrický ohřívač.

Co to má znamenat?

Rozhlédl se, aniž by se postavil. Nikoho neviděl. Přitom mohlo jít jen o krutý žert některého z dětí ze sousedství, jež byly nejprve skrze klasická média, pak i přes sociální sítě živeny hrůznými detaily o únosu Feline.

Thomas třesoucíma se rukama odlepil lístek a přitom se cihla zakymácela. Obrátil ji a našel druhou zprávu, ještě záhadnější nežli tu první.

Vlastně to byl předmět, malý klíček, jenž mu připomínal Emiliin klíč od kufru. Také ten byl připevněný jen úzkým proužkem izolopy. Málem spadl Thomasovi do ruky, když cihlu zvedl.

Co se to tu děje?

Thomas se stále ještě v pokleku obrátil k domovním dveřím, které doširoka rozrazil vítr; a uvažoval, jestli má zavolat na Emilii, aby za ním přišla. Jeho žena si zrovna vzala svůj večerní Diazepam, po němž, jako v poslední době často, bude následovat noční tabletka, pravděpodobně kolem půlnoci; s trochou štěstí kolem druhé hodiny na několik minut usne, než ji znovu probudí strach o Feline a vyše ji do dalšího dne strašlivé nejistoty.

Thomas se rozhodl, že se té věci pokusí přijít na kloub nejprve sám. Byl si jistý, že za zahradní brankou narazí na hihňající se školáky, kteří vezmou do zaječích, kdyby si je chtěl podat.

Zahradní cesta se lehce svažovala z kopce. Vysoké, stále zelené keře bránily výhledu na chodník na ulici. Ztrouchnivělá dřevěná branka bývala normálně zavřená, teď však skřípala

v pantech, jak se do ní opíral vítr. Thomasovi zapraskaly klouby, když se zvedal ze země a objevil šipky.

Celkem tři, zhruba deset centimetrů dlouhé, jedna z nich mezitím téměř zapadala listím. Byly namalované červenou křídou na betonové náslapy z vymývaných oblázků a ukazovaly směrem k zahradní brance.

Ukazatel?

První vlna vzrušení opadla, teď se do Thomasova tenkého oblečení zakousla zima a vlhko. Vůbec by mu nevadilo, kdyby den po dni nosil tytéž kalhoty a tutéž polokošili s dlouhým rukávem jako v den, kdy Feline zmizela. Péče o vzhled ho stála v době, kdy pro něj zevnějšek ztratil veškerou hodnotu, neskutčné množství energie. Nesměl ovšem připustit, aby vypadal zanedbaně a aby mu tmavé vlnité vlasy nespoutaně odstávaly od hlavy. Ne, pokud ho veřejnost sledovala jako pod lupou, kterou média ukazovala svým senzacechtivým uživatelům. Prezentovali by negativně to, kdyby o sebe nedbal. Ovšem i to, kdyby chodil jako model z reklamy na tmavé obleky, takže pokaždé, když vyšel ze dveří, volil pokud možno jednoduchý, ale upravený outfit. Modrou košili, černé džíny.

Den za dnem.

Od Felinina únosu.

Pokud to tedy byl únos.

Kéž by.

Thomas otevřel zahradní branku a vyšel ven na liduprázdný chodník. Měl obuté trepky, do kterých vklouzl, když se nečekaně rozezněl zvonek. Zdálo se, že jeho ponožky nasávají vlhkost, která pronikala filcovými podrážkami, jako houba. Jako by už teď byl nachlazený, měl pocit, že má horečku, což ale mohlo být dáno také surreálnou situací, do níž právě doslova vklopýtal. Málem by uklouzl na spadáných slupkách kaštanů.

Vydlážděná ulice byla tak široká, že by auta mohla pohodlně parkovat po obou jejích stranách, avšak těch několik málo majitelů domů se dohodlo, že budou stát jen na jedné straně. A sice na té, jež ležela naproti jejich bungalovu. I bez tohoto

neoficiálního pravidla by si Thomas všiml dodávky, která parkovala sousedským zvyklostem navzdory na „špatné“ straně asi dva metry od něj.

Byla šedá, nebo bílá, ale tak špinavá, že se to nedalo říct s určitostí. Zadní křídlové dveře měly něco společného se zahradní brankou k bungalovu; nebyly zamčené, pouze přivřené.

Byla to jen úzká škvíra, ale patrná na první pohled, stejně jako skutečnost, že vůz neměl espézetku.

„Haló?“ zavolał Thomas znovu zbytečně. Jako by se snad někdo, kdo si – ať už z jakýchkoliv důvodů – dal práci s tímto prazvláštním zinscenováním, nechal jen tak odhalit a vyskočil zpoza stromu v aleji.

Thomas si pospíšil k autu a nejprve ho obešel kolem dokola. Pak nahlédl do kabiny. Za volantem nikdo neseděl. Rychle se rozhodl a otevřel zadní dveře dodávky. Přitom si chránil hlavu levým loktem, kdyby se na něho chtěl někdo vrhnout a okamžitě ho udeřit.

Nebyly to však ani pěsti ani zbraně, které ho zasáhly. Bylo to jediné slovo, které ho ranilo a vyvedlo z rovnováhy, jako by se země pod jeho nohama zatřásla: „Tati?“

Nemohl tomu uvěřit. Obával se, že má halucinace. Ale skutečně to byl hlas jeho dcery. A také postava, jež se ve tmě krčila v pravém zadním rohu dodávky, mu připomínala Feline. Štíhlá, se svým metrem pětadesát normálně roslá na svůj věk, s po ramena dlouhými vlasy, jež dívce padaly do tváře.

„Feline?“

„Tati?“

Ach bože.

„Feline, jsi to ty?“

Nějakou dobu vzrušeně mluvili jeden přes druhého. A i když Thomas svou dceru jednoznačně poznal, nemohl tomu uvěřit. Připadal si, jako by blouznil.

Prosím, nenech mě procitnout. Prosím, dej, ať Feline hned sevřu v náruči, pomyslel si, zatímco lezl do vozu.

Nebylo tu světlo, dodávka byla zaparkovaná přesně uprostřed mezi dvěma pouličními lampami, takže dovnitř vozu, kde to bylo cítit prachem, náhradím a potem ze strachu, si našly cestu jen zbytky už tak slabého osvětlení.

Thomas se při nastupování udeřil do kolene, ale bolest nebyla nic ve srovnání s pocitem štěstí, když objal své dítě.

Patnáctiletá, jež pod přikrovem strachu a zoufalství stále ještě voněla jako jeho dcera. Kterou stále ještě cítil jako svoje dítě, dokonce i přes tu neforemnou látkovou košili, kterou měla na sobě. Její obrysy stále patřily k hlasu, který tak dlouho postrádal a v hloubi duše byl přesvědčený o tom, že už ho nikdy neuslyší: Feline!

„Tati, prosím tě, pusť mě.“

„Proč jste chtěla, abych přišel? Věděla jste to určitě i beze mě.“

Christine Höpfnerová mě doprovodila až ke vchodu rodinného domu. Stáli jsme ve vjezdu, ze kterého před chvílí někdo zahradním fukarem odfoukal listí, jak se patřilo na čerstvě zrenovovaný přepychový historický dům v této části města.

„To, že se případu neujmete, jsem věděla, to bylo jasné. Už jen z časových důvodů. Ale to s tím sebepoškozováním?“ Gestem ruky naznačila, že byla na vážkách. Vypadalo to, jako by chtěla napodobit rozkolísané letadlo. „Ano, tušila jsem to. Ale neprosila jsem vás, abyste sem přišel, kvůli svému sousedovi.“

„Ale?“

„Kvůli Antonii. Už jsem s vámi strávila hodně času, pane Zorbachu. Sledovala jsem vás, doslova vás studovala. A vím, jak působíte na svědky, soudce a státního zástupce. Pochopila jsem, proč jste byl tak výjimečný policista a novinář.“

„Mí zaměstnavatelé to viděli jinak,“ řekl jsem. Mělo to znít vtipně, ale bohužel to působilo poněkud sebelítostivě.

Advokátka pustila mou ruku, ale její pohled na mně stále pevně ulpíval. „Jste upřímný. Autentický. Nikdy nechodíte kolem horké kaše a vyvoláváte dojem, že se vám člověk chce svěřit. Doufala jsem, že s Antoníí to bude stejné.“

No, její plán tedy vyšel. Před rozhovorem s jejím otcem jsem s Antoníí krátce mluvil, záměrně to však byla jen nezávazná konverzace. Ani slovo o zneužívání, poraněních nebo o jejím otci či Normanovi. Místo toho jsem si od ní nechal poradit, jestli mám svému synovi poslat na Instagram žádost o sledování, nebo by to bylo trapné.

Christinin pohled změkkl. Spatřil jsem v něm něco, co jsem tam v posledních týdnech zahlédl opakovaně a co nesesedělo k jejímu profesionálně distancovanému vystupování na veřejnosti: melancholii.

„Za tři dny,“ řekla tiše. Kolem nás se krouživě snášel kaštanový list. Klesal k zemi tak pomalu, jako by to byla mýdlová bublina.

„Za tři dny,“ potvrdil jsem Christine Höpfnerové.

Začal mi zvonit mobil a já využil příležitosti, abych se rozloučil a rozjel se zpět ke svému hausbótu – dokud mi ještě patřil.

Tři dny.

Pak budu muset na dva a půl roku nastoupit k výkonu trestu. Kvůli Franku Lahmannovi. Mladému muži, jehož jsem vedl jako mentor, když pro mě pracoval v novinách jako volontér. A jehož jsem pak umučil k smrti.

„Haló?“

Vylovil jsem z vnitřní kapsy parky klíče od svého Volva a současně jsem přijal hovor od neznámého volajícího.

Nebo, přesněji řečeno, od neznámé volající.

„Pan Zorbach?“

„Ano?“

„Ten novinář?“

„To jsem kdysi byl. Proč mi voláte?“

„Jmenuji se Emilia Jagowová.“

Odhadoval jsem, že té ženě nemůže být víc než něco kolem čtyřicítky. Ačkoliv se to vzhledem k bolesti v jejím hlase dalo těžko tvrdit. Zdálo se, jako by vryla do jejích hlasivek hluboké brázdy, což ve mně posílilo domněnku, s kým tu mám co do činění.

„Ta Emilia Jagowová?“ zeptal jsem se a nastoupil do Volva. Případ patnáctileté Feline, jež před několika týdny jednoho rána jako obvykle vyrazila z domu, ale nikdy nedošla do školy a beze stopy zmizela, skutečně upoutal mou pozornost. Felinin osud – který člověku nemohl díky mediálnímu povyku uniknout – mi

připomněl mé dřívější případy, se kterými jsem už nikdy v životě nechtěl mít nic společného.

Takže se má šije bolestivě napjala, když Emilia Jagowová potvrdila svou totožnost a řekla: „Jsem naprosto zoufalá, pane Zorbachu. Naléhavě potřebuji vaši pomoc.“

„Tak jsi zase tady,“ řekla žena, jež si říkala Tabea, a Feline si přála, aby existovala jen v jejích nočních můrách.

Byla však pořád ještě zde. Bledá, drobná černovláska s ofinou, kterou nosila jako helmu, čímž jí připomínala figurku od Playmobilu. Už podruhé se Feline probudila v tomhle vězení poté, co ji uspalí. Zase vedle té podivné ženy, s níž sdílela utrpení a která byla šílená *jako leguán na cracku*, aby odcitovala jednu z nejoblíbenějších Olafových hlášek. Její nejlepší kamarád, který jí teď už nemohl pomoci, i kdyby chtěl.

Na to první procitnutí – v den svého únosu – si Feline vzpomínala jen útržkovitě. Někdo si na ni počíhal na úzké lesní pěšince u nádraží městské rychlodráhy Nikolassee, kudy to brávala zkratkou, když jela na kole. Vousatý muž s čepicí staženou hluboko do tváře na ni zavolaal, že vytratila z košíku šálu, a Feline zastavila, aby to zkontrolovala. A tím byl její osud zpečetěn. Zasllechla zapraskání větve pod těžkou botou. Ještě než se dokázala otočit, pocítila cizí ruku na svých ústech, pak štiplavý zápach, jenž ji bodal v nose, a potom všechno zčernalo.

Když se znovu probudila, měla na sobě stejně jako Tabea kousavou noční košili, která se zavazovala na zádech. Jak měla Feline poznat, tady dole neexistovalo prádlo na převlečení. Její únosce (nebo jich bylo víc?) pamatoval alespoň na hygienické potřeby jako kartáček na zuby, pastu, šampon, sprchový gel a tampony. A naštěstí na závěs, za nímž stál chemický záchod.

Udělal se jí špatně, když si pomalu začala uvědomovat bezvýchodnost své situace. Zavlečená do vězení, které musela sdílet s podivnou, možná úplně vyšinutou cizí ženou, kam ji unesl muž, jehož neznala a který ji svlékl, zatímco byla v bezvědomí.

„Sakra, co to je s tím vaším výtahem?“ Alina cítila, jako by ji nesla vlna vzteku, která ji doslova vyvrhla do psychiatrový praxe.

Sotva jí otevřel dveře, s nadávkami se hrnula kolem doktora Reje dál. Ne proto, že jí otevřel až po třetím zazvonění, tak malicherná nebyla. Její vztek měl jiný, mnohem závažnější důvod. A ten ji tolik užíral, že poprvé v životě musela vyhledat pomoc psychiatra.

„Vy dneska máte jinou vodu po holení? To je jedno. Jo, jo. Já vím, já vím, co si myslíte, doktore. Ty brýle. Ale já to bez nich prostě nedokážu. A zadržte, než řeknete *ještě ne*, nechte mě to nejdřív vyslovit: Nejsm si jistá, jestli to celé nemám odpískat. Myslím tím tu operaci, jak dlouho je to teď? Pět týdnů? A já jsem se pořád neposunula ani z úrovně kojence.“

Alina byla během dvou týdnů u doktora Reje už počtvrté a dávno si pamatovala, jakou má jeho ordinace dispozici. To, že tolik mluvila, když vcházela do místnosti, nebylo dáno jen jejím zoufalstvím, ale dělala to i proto, aby se na základě odrazů zvuku mohla orientovat.

„Doktoři si vzájemně poklepávají po ramenou a říkají: *‘Úžasný pokrok, paní Gregorievová’*,“ pitvořila se a přešla do přehnaně entuziastického tónu, když napodobovala chirurga, jenž ji operoval na soukromé oční klinice v Hannoveru: *„To je výborné, že tak dobře snášíte kmenové buňky z dárcovské rohovky, které jsme vám implantovali kolem vaší duhovky. Už můžete rozeznat stíny a pohyby, to u všech pacientů nejde po transplantaci takhle hr, paní Gregorievová. A už vůbec ne u pacientů, kteří oslepli tak extrémně brzy.’* Ale víte vy co, doktore? Mně je jedno, jestli mají jiní pacienti větší komplikace nežli já. Byla jsem téměř třicet

let slepá. Ale před operací jsem byla schopná rozeznat muže od pytle s odpadem. Jenže teď? Teď žiju ve světě, který se skládá jen z fleků, záhadných vzorů a skvrn. Bože, já si pletu koule s kostkami. A už vůbec nemluvě o tom, že když sedím v kavárně, tak se snažím rozlousknout, kdo se to kolem mě šourá: dlouhovlasý chlápek, nebo plešatá holka? Do prdele, já mám sice zpátky zrak, ale je mi to k ničemu, protože člověk nevidí očima, ale pomocí mozku. A ten svůj jsem za poslední desetiletí špatně naprogramovala a teď už vůbec nejsem schopná myslet prostoro-
rově. Netuším, jestli stojím před čarou na zemi, nebo před nějakým schodem.“

Jakkoliv špatná byla Alinina schopnost rozeznávat hlasy (známí, se kterými se stýkala jen nepravidelně, se jí museli při náhodném setkání pravidelně představovat jménem), tak byla skvělá v tom, když měla interpretovat změny zvuku.

Věděla, že její hlas zněl v předsíni o něco dutěji a že zvuky, které vydávaly na parketách podrážky jejích martensek, budou hned za věšáky znít tlumeněji. O dva kroky dál se šlo doleva křídlovými dveřmi do velké terapeutické místnosti, jejíž podlahu ze třetiny pokrýval starý peršan. Mohutný skleněný konferenční stůl a karafy s vodou stojící na něm pomáhaly, že se její hlas nesl jako tichá ozvěna. Jakmile Alinin sluch, který pracoval podobně jako echolokátor a který léta své slepoty trénovala, znamenal tuhle změnu frekvencí, věděla, že o tři krátké kroky později bude moct klesnout na pohovku a podložit si záda dvěma ze tří dekorativních polštářků, což dělala i teď. Přitom dál lamentovala:

„Co všechno mi nenaslibovali, pokud jim budu k dispozici pro tuhle novou metodu zákroku! *Zase budete vidět, po víc než dvaceti letech se vám otevře nový svět!* Ve skutečnosti jsem se změnila v přiblblou, sebelítostí šířanou trosku, která klopytá skrze halucinogenní moře barev a obrysů, jakmile nemá nasazené ty neprůhledné brýle, takže tu věc určitě hned tak brzy nesundám.“

„Vzpomínáš si, co bylo napsané na plakátě ve Felinině pokoji?“

„Myslíš ten oslí můstek na planety?“

Vrátili jsme se zpátky do kuchyně, a protože tu scházely židle, stáli jsme u dřevěné pracovní desky. Alina u výřezu, kde dříve patrně býval dřez. Já jsem stál přes roh, nade mnou visel kabel a na něm žárovka.

„Mžikem všichni zjistit mohou, jak stanovit uspořádání našich planet,“ řekl jsem.

„Uspořádání nebes,“ opravila mě Alina. „Uspořádání jako Uran a nebes jako Neptun. Ale jak nám mají planety pomoci s tím, jak rozklíčovat význam Felininy kompilace?“

„Projděme si ty písničky společně a přijdeš na to sama. Tu kompilaci jsem si natukal do mobilu.“

Alina si vzdychla. „Fajn, tak to ještě jednou přečti.“

Junkie – MAJAN

Ein Monolog – Namika

Mauern – LOTTE

Erlkönig – Kool Savas

Under – Justin Jesso

Rose – Rea Garvey

Silver Lining – Tom Walker

Leb wohl – JORIS

Alone in a Crowded Room – Charlotte Jane

Milliarden – Silbermond

85 Minutes of Your Love – Alle Farben, Hanne Mjøen

Unter der Welt – Johannes Oerding

I Need You – Beth Ditto

Offene Augen – Tim Benzdko
Para Paradise – VIZE, R4GE, Emie

Vzhlédl jsem od svého telefonu a spatřil, jak Alina rychle mrkala, jako by jí něco spadlo do obou očí.

„Tak moment, chceš říct, že u toho playlistu je rozhodující pořadí počátečních písmen?“

Pyšně jsem se zašklebil, že jsem tu hádanku vyřešil dříve než ona. V příští vteřině mi připadalo mé chování tak dětinské, že jsem doufal, že Alina nemohla z mé mimiky odečítat. S ohledem na Felininu zprávu, kterou jsem alespoň částečně rozluštil, byla moje radost absolutně nepatřičná.

„Přesně tak,“ potvrdil jsem její domněnku. „Klíč je v těch počátečních písmenech. Ale ne interpretů. Když se napíšou tak, jak za sebou následují, vznikne něco, co se nedá vyslovit.“

MNLKJRTJCSAJBTV

„Hatmatilka, co nedává smysl.“ Alina zavrtěla vyholenou hlavou a já jsem si kladl otázku, jestli jí vzhledem k vypnutému topení není příšerná zima. Ale možná, že ji vzrušení z mého odhalení hrálo stejně jako mě.

„Ale teď pozor! Počáteční písmena skladeb zní J, E, M, E, U, R, S, L, A. Když to vyslovíš dohromady, vznikne z toho...“

„JEMEURLA?“ Alina si suše odkašlala. „Nechápu.“

„Protože jsi ve škole neměla francouzštinu. Musíš si správně dosadit mezery mezi písmena. Pak to přečteš jako ‚Je meurs là‘.“

„Ty umíš francouzsky?“ zeptala se nevěřicně.

„Ne. A taky nevím, jestli je ta věta gramaticky úplně správně, ale prohnal jsem ta písmena přes překladač na Googlu...“

„A co z toho vypadlo?“ přerušila mě Alina netrpělivě.

Ustoupil jsem o krok a poškrábal se na šíji. Jedna věc byla přečíst si to, ale druhá vyslovit to nahlas.

„Jak jsem už říkal, nebude se ti to líbit, Alino.“

Skutečně zvedla oči k nebi, něco, co jsem u ní předtím nikdy neviděl, takže jsem si pospíšil, abych jí temné poselství předal.

„Podle překladače znamená Je meurs là ‚Umřu tam‘.“

„Jenom abych tomu dobře rozuměl, Alino...“, Nils mluvil s každým slovem rychleji, „... sotva jsi spala, protože jsi včera klopýtala z jednoho místa činu na druhé a od jedné mrtvolky k druhé, a to se svým bývalým, jehož jsi úspěšně na roky vytěsnila ze svého života, aby ses už nikdy nedostala do tak strašlivých situací jako minulou noc – a teď tě mám na povel toho stejného Alexandra Zorbacha odvézt ke stanici duchů, kde jeden z nejbrutálnějších sériových vrahů v Německu vězní mladou dívku?“

Snad. Snad ještě žije.

Alina přitiskla čelo na studené okénko na straně spolujezdce a mlčela. A protože při hádce nikdy nešetřila ráznými argumenty, musel si to Nils bezpochyby vykládat jako souhlas.

Strnule seděl za volantem svého terénního vozu, to dokázala vycítit stejně tak intenzivně jako vibrace silného motoru pod sebou.

„Máš to všechno?“ zeptala se ho.

Notebook s plány? Baterku? Dobře vybavený box s nářadím? Nejlépe s něčím, co se dá použít jako zbraň...

„Mám dokonce i univerzální klíč, který se hodí ke spoustě typů dveří staveníšť na nádražích po celém Německu,“ zavrčel Nils. „Co ovšem absolutně postrádám, je pochopení.“

„Vysvětlila jsem ti to přece,“ řekla Alina a začala Nilsovi znovu zdůvodňovat, proč cítila jistou spoluvinu na tom, že Feline ještě nenašli. „Měla mou empétrojku a...“

„To jsem pochopil. Jenom nevím, proč má mít tenhle takzvaný Sběratel očí najednou něco společného s tímhle případem.“

Zastavili, pravděpodobně na semaforu. Jelikož schovávala Alina oči opět za neprůhlednými brýlemi, mohla se orientovat

jen na základě akustických podnětů. Slyšela cvakání směrovek, šumění ventilace a Nilsův napjatý hlas: „Jakže to bylo? Sběratel očí hrál nějakou hru?“

„Prováděl test,“ odpověděla. „Alespoň před lety to byl jeho hlavní motiv. Scholle tomu říkal ‚test lásky‘. Víme o něm z dopisu, který napsal jedné vydavatelce bulvárních novin.“

„Či lásku testuje?“

„Tehdy to byla láska otců k jejich dětem. Když Scholle na- byl dojmu, že nějací rodiče zanedbávají své dítě – třeba tím, že se starali víc o svou kariéru nežli o své potomky –, zabil mat- ku, unesl dítě a otci pak poskytl pětáctyřicet hodin a sedm mi- nut na to, aby ho našel.“

„Proč tohle divné číslo?“

Znovu se rozjeli a odbočili vlevo. Zdálo se, že provoz je sla- bý, zrychlení zatlačilo Alinu zpět do sedadla. „Ve svém chorém zabijáckém psychosvětě Scholle opakovaně inscenoval straš- nou nehodu, která se stala Zorbachovu tehdejšímu volontéro- vi, Franku Lahmannovi. Frank a jeho bratr jsou, když se to tak vezme, vlastně objeviteli testu lásky. Byli to teenageři, kteří se po smrti matky cítili být otcem zanedbávaní. Aby otestovali, jak moc je miluje, tak se mu schovali. Doufali, že je bude zou- falý strachem hledat. Naneštěstí si za svou skrýš zvolili starý mrazák, který nějaký dobytek vyhodil v lese. Když tam člověk jednou vlezl, byl uvězněný, protože ta věc se dala znovu otevřít jen zvenčí.“

„Ale otec je vysvobodit nepřišel?“

Alina zavrtěla vyholenou hlavou. „Ty dva náhodou objevil ně- jaký lesní dělník. Po čtyřiceti pěti hodinách a sedmi minutách. To už byl ale Frankův bratr udušený.“

Nils si povzdychl, zjevně pochopil význam Scholleho „pravi- del hry“ nebo si je znovu vybavil. Alina se s ním o tom doposud nikdy konkrétně nebavila, ale média tehdy byla plná nejděsivěj- ších detailů, jako například, že Sběratel očí své oběti po vyprše- ní ultimáta čtyřiceti pěti hodin a sedmi minut uškrtil, jestliže je dosud nikdo neosvobodil. Poté jim, post mortem, odstranil

levé oko, protože i první oběť testu lásky, Frankův bratr, měl pouze jedno zdravé oko, a sice to pravé. To pak vyneslo tomuto psychopatovi v tisku jeho hrůzné jméno hodné sériového vraha.

Sběratel očí.

Alina se otřásla při pomýšlení na to, že její první setkání s touhle bestií proběhlo v bytě, kde provozovala svou praxi, ve čtvrti Prenzlauer Berg, když si u ní Mike „Scholle“ Scholkowsky pod falešným jménem objednal šiacu masáž.

„A vy jste toho názoru, že s vámi v případě Feline zase hraje tuhle perverzní hru?“

„Pokud ano, pak musel zásadně změnit modus operandi. Feline se pohřešuje už příliš dlouho. A navíc je její matka stále naživu. Ovšem co se týče skrýše...“ Alina přemýšlivě sevřela rty. „Scholle miloval klaustrofobické prostory. Lodní kontejnery, výtahové šachty. Tam zavíral své oběti.“

„Stanice duchů by tomu tedy odpovídala,“ vyvodil Nils.

Cítila jeho pohled na své tváři, kterou otočila na pro ni neviditelný jízdní pruh.

„Je tam někde něco jako tank? Takový, který by byl dost velký minimálně pro dva lidi? A dostatečně blízko kolejí trasy U4?“

Nils Alině předtím, než vyrazili, vysvětlil, že pod Innsbruckým náměstím není pouze podzemní stanice duchů a nevede tudy jen tubus městského okruhu, ale že je tam také konečná stanice linky U4, jež začínala na Nollendorfském náměstí a na rozdíl od U10 se skutečně používala.

„Tank?“

„Tak tomu předtím v telefonu říkala Felinina matka.“

Odkašlal si. „Takže malá vzdálenost od U4 je logická. Obě trasy měly být propojené. Tehdy se tu úplně nesmyslně prošustrovalo sto třicet milionů marek, v rozpočtu se počítalo také s realizací tunelu pro chodce.“

„Bylo by tedy možné, že když souprava trasy U4 přijíždí do stanice, cítil by to člověk přes betonové stěny, když by zrovna stál na nepoužívaném kolejišti U10?“

A měl v ten okamžik signál k WLAN...

„Předpokládám že ano. Ale tank?“ Nils se odmlčel, takže Alina měla za to, že pokrčil rameny.

Sáhla po svém mobilu. „Jak se dneska může někdo oficiálně dostat do U10?“

„V podchodu jsou oranžové dveře, které bez povšimnutí můj tisíce Berlíňanů, když se chtějí dostat k U4. Ale jsou už nějakou dobu zaplombované. A pachatel by je sotva otvíral.“

Alina souhlasně přikývla. Příliš mnoho svědků.

„Když jsme se tehdy pustili do vyměřování, narazili jsme na graffiti. Pamatuji si ještě, že si stavební dozor stěžoval na nezajištěnou větrací šachtu nedaleko výjezdu z městského okruhu, do které pořád dokola lezli pubertáci.“

„To musí být ona.“

„To je nepravděpodobné. Tehdy jsme všechno zaplombovali tak, aby se do systému nikdo nedostal. Dnes už tam nikdo neprojde. Ale možná, že je tu něco jiného, na co by se měla policie podívat.“

Policie.

Alina si kousala spodní ret. Kladla si otázku, jak to, že ji doposud vůbec nenapadlo, že by měla alespoň informovat Stoyu. A, což bylo ještě podivnější, proč se jí to nechtělo udělat ani teď. Věděla, že by byla lež, kdyby se chtěla vymlouvat na to, že se chtěla nejprve ujistit, jestli se potvrdilo její podezření. Pravda byla taková, že nejenže se cítila být odpovědná za Feline, ale měla velmi osobní potřebu pomstít se Schollemu. A byla si jistá, že na tom byli se Zorbachem úplně stejně.

„Proč ho vlastně nikdy nechytili?“ zeptal se Nils. „Mám na mysli, že znáte jeho jméno, existují fotky, detailní popis osoby...“

„... a taky plastiční chirurgové a miliardy úkrytů, a to jenom v Berlíně. K jednomu, v němž by člověka nikdy nenašli, míříme teď.“

A vskutku, právě dorazili na místo. Alina cítila, jak Nils vypnul motor. V autě bylo okamžitě o poznání chladněji.

K sestupu dolů dovnitř jsem použil lano. Patrně k tomu bylo i určeno.

Sotva moje boty s mlaskavým zvukem došláply na nasáklý koberec, ucítil jsem bezmeznou úlevu. Krev, jež zbarvila kdysi krémová vlákna dohněda, nepatřila Feline. Ani ta, jíž bylo promáčeno prostěradlo pod spoutaným, nehybným tělem na sklápěcím stole.

Nebylo to dítě. Ani dívka.

Ale dospělý muž.

Koho to tedy tak bestiálně mučili?

Byl jsem si jistý, že tu ztýranou bytost znám. Pravděpodobně to byl důvod, proč jsem byl v první okamžik přesvědčený, že tam dole vidím Feline, protože jsem v téhle neskutečné kuli se narazil na něco známého.

Sklonil jsem se nad sklápěcím stolem. A opravdu: Pár očí pod tmavými vlasy, jež se na čelo oběti lepily jako mořské řasy, se mi zdál být stejně letmo známý jako oči Feline, které jsem znal jen z fotografií.

„Thomasi!“ promluvil jsem na jejího otce v zoufalé naději, že ještě žije, a sáhl jsem po jeho pravačce. Až teď jsem pochopil důvod, proč ztratil tolik krve.

Jeho končetiny byly připevněné ke stolu kovovými objímkami. Plechovými kroužky, které se používaly ke spojování trubek. Scholle, pokud byl pachatelem, je utáhl tak pevně, že se jejich ostré hrany zařezávaly vězni při každém pohybu do masa. Thomas Jagow se snažil evidentně osvobodit a svými zoufalými pohyby si poranil tepny.

Sklonil jsem se blíž k jeho tváři a vzápětí jsem ucukl. Thomas ještě žil! Nečekaně otevřel oči a jeho pohled plný strachu ze smrti mě zasáhl jako kopanec do hrudníku.

I on se zdál být jako zelektrizovaný. Zavrtěl hlavou a zasténal něco, čemu jsem vůbec nerozuměl.

Rychle jsem sáhl po rožku lepicí pásky, která obemykala jeho ústa.

Sténal ještě hlasitěji, prudce vrtěl hlavou, jako by hrozilo, že se teď, po vši té ztrátě krve, udusí. Takže jsem spěchal, abych si poslechl, co mi chce, možná z posledních sil, říct.

„Hned, vydrž. Hned to bude...“

Jedním škubnutím jsem mu strhl pásku ze rtů.

Pak jsem konečně uslyšel, co se mi Thomas přes roubík zoufale snažil sdělit.

„Ne, nedělej to. Nestrhávej to!“

„Proč?“ zeptal jsem se šokovaně s pruhem izolační pásky v ruce. Na její vnitřní straně byl přilepený malý kousíček plastu. Vypadal jako zmenšenina ovladače, velikosti náprstku s malinkatou diodou, jež začala divoce blikat.

„To je spouštěč!“ zasténal Thomas. „Vy jste ho aktivoval.“

„Cože?“ zeptal jsem se. A v ten stejný okamžik jsem to uviděl.

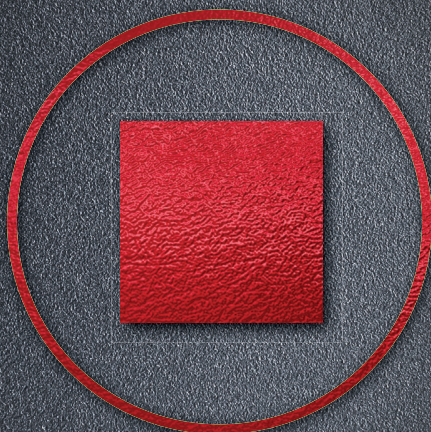
Na kuchyňské lince vedle mě se rozsvítilo světlo a současně se ozvalo bzučení.

Mikrovlnka!

Jako by ji zapnula neviditelná síla, talíř ležící uvnitř se začal otáčet. Digitální hodiny běžely pozpátku.

Spustil jsem odpočet!

**HUDBA JE JEJÍ ŽIVOT.
15 SKLADEB ROZHODNE,
JAK DLOUHO BUDE TRVAT.**

www.anag.cz

ANAG[®]
ANDRAGOGOS
AGENCY